

Уважаеми колеги,

Изпълнителното бюро реши да публикува писмата на Велислав Минеков и Тоня Горанова, въпреки че особено първото е недопустимо некоректно и уронва престижа на СБХ. Нашата кауза като ръководство винаги е била и ще бъде запазването на „Шипка“ б, но никога не разбрахме каква точно е неговата. Оставяме коментара на вас! Бюлетинът на Съюза не е предназначен за личните войни на когото и да било. Правим това по изключение и с неудобство. С този компромис слагаме край на подобни изяви веднаж завинаги.

Надяваме се, че такива мнения няма да помрачат радостта ни от окончателното и безвъзмездно придобиване на сградата. Предстоят ни трудни и отговорни решения, свързани с най-важното за нашата общност – изложбената и дейност и реконструкцията на „Шипка“б.

Всичко останало е суета.

ИБ на СБХ

Аз съм от тези, които бяха и са против Слави Минеков да се публикува в този си вид в бюлетина на СБХ. Дори не знам как да нарека това нещо, което той си позволява да демонстрира, без да стигам до обидните квалификации, които се явяват негов патент. Чувствам се обаче задължен да кажа защо съм против.

През живота си не съм чел нещо, което да е толкова низко, неистинно, без обяснение, без стил и в крайна сметка безсмислено. На моменти то предизвиква смях, но този смях, съпътстван от претенциите за непогрешимост и месианство, всъщност води до гротескност. Явно и демокрацията понякога съдържа чудовищност, правеща всичко да изглежда жалко.

С извинение,

Димитър Грозданов

Моят отговор

Уважаеми колеги,

В предишния брой на информационния бюлетин на СБХ бе официално разпространен анонимен донос, определен по-скоро като колективно дело на петчленното ни върховно ръководство.

Доносът представлява драматично обръщение към членската маса, придружено с характеристика на скромната ми личност, хронология на причинените от мен вреди и тежки морални щети. Произведението завършва с обемно философско есе, посветено на доброто като огледало на злото и ежедневната значимост на полезните неща. Факт е, че след първото прочитане на този романс изпаднах в лошо настроение, породено от съдържащите се в епопеята шашмалогии, момински фантазии и несклопосни лъжи. Не възнамерявам да давам конкретен отговор на всеки детайл от такава богата колекция с измислици. Това може да направи само онзи, в когото има остатъчно чувство за вина или гузна съвест. Още повече, че вече бях потърсен от колеги, които застанаха отново в моя защита, споделяйки моралните ми стремления, споменати многократно пред националните медии.

Разбира се, моите обществени писма и моето мнение по изскочилия конфликт бяха скрити или по-точно цензурирани, за да не достигнат никога по този път до вас и за да бъдат небрежно оставени сред малките срамни тайни на нашите смехотворни съюзи ни началници.

В този първобитен опит за цензура, познат ни от недалечно минало, личат традициите на явочните квартали, където последна дума имаха само най-верните чистачи на истина,

определена спрямо техния морал. С цел интелектуално извисяване и претенция за принос към световното литературно наследство, доносът е разкрасен с цитати от световната класика, извисяващи творбата над нивото на жалба в районното, подписана от завистлива ваша съседка. Възприемайки този авторски похват, ще отговоря също с цитати и с резюмета от други донесения, посветени през годините на моите вече явни недостатъци.

„...прибира се с компании, танцуват до късно, женски тела падат по пода и се любят от стая в стая...”

(донос от съсед – 1984г.)

Всъщност публикацията носи заглавие, подсказващо причината за закъснялата си поява - „Един задължителен коментар.” Нямам никакво съмнение кое е висококултурното лице „задължило” колегите с „коментар”, който коментар да спаси остатъците от съмнителната му биография. Задължението да се спасява тази болна чест е всъщност поредна глава в сериала от унизителни поклони, застрашили честта на колегите ми, станали неволно съучастници в срамното решение. Разбираемо е и упорството на ръководството да потърси удобен враг и причина за успокоение на ранените им души. Най-дразнецото в моето поведение са многократните ми декларации, че за разлика от автора(ката)(авторите) оставам твърдо зад намеренията си да не врагувам, с когото и да било в обичания ни съюз.

Трябва да припомня на анонимните писатели, че причината и причинителите на нашето нещастие съм си позволил да ги посоча поименно и дори да се подпиша и разпространя мнението си без капка свян. Това е и разликата между любовната лирика и полицейските донесения. Това са и причините, публикувания мъртвороден текст (коментар) с битов характер, да остави след себе си типичната за една отминала епоха миризма на траверси, чешън, чорапи и мастика.

„...Реже си ноктите на балкона, за да падат в моя балкон. Това го прави и с костилки от череш...”

(донос от съсед – 1984г.)

В отчайващо желание за най-нова наредба и хронология на случая са прибавени нови дати и събития, останали „незабелязани” или „нечути”. Имайки предвид творческата фантазия в предложената „фактология”, можем да останем изненадани от липсата на срещи от третия вид, медиации с духа на Ванга и Людмила, сеанси с таласъми или появата на ангели. Аджeba, къде бяха досега тез „документи” и „факти”? Как така се пръкнаха с едномесечно закъснение?

Не бива да пропускаме и една елегантно вмъкната новина. Деликатно и много приятелски колегите са посочили като автор на злополучното награждаване художника Емил Стойчев. Посветените се досещат за едно малко „сладко отмъщение”. „От кого ли иде то?” – питаме се всички.

„...Преброих в кофата – три бутилки руска водка, две бутилки водка „Царевец”,

две бутилки ракия, две бутилки „Слънчев бряз”...”

...Възможно е да алкохолизира и други младежи...”

(донос от съсед – 1984г.)

Най-страшното и най-непростимото в случката беше медийният пердах, който се стовари върху ръководството. Дори и след мои приятелски предупреждения, колегите се втурваха да защитават незащитимото, поемайки чужди безобразия, за да получат подигравката и отвращението на непреднамерената публика. Може би най-смешната грешка беше секретно организираната пресконференция, станала причина за зловещ удар върху реномето на

нашия съюз. Там сцената много напомняше на известната детска игра – да завъртим котка за опашката. Овъргаляното в катран и пера ръководство се принуди да напусне, освиркано и наругано с думи, които не мога да повтора. Би било интересно кой е авторът, донесъл в СБХ тайното решение за тайна пресконференция. За мен тази „тайна“ бе разкрита от журналисти, считани за „удобни“ и поканени вече от министерството на културата.... Твърде загадъчно бе и внезапното завръщане на председателя ни за участие в пресконференцията, след близо месец отсъствие и вече декларирана пред УС невъзможност за присъствие по битово – финансови причини. Ден по-късно той си замина, оставяйки верни другари в калта . Верните другари решиха от своя страна да се гримират с калта за по-добър вид пред телевизионната публица ...

„...По бащина линия внук на национализиран кулак. Майка му е дъщеря на царски офицер, пострадал от мероприятията на народната власт...”

(„Характеристика“, РК на ДКМС– 1986г.)

Краят на доноса е особено епичен, скучен и поучителен. Причината за големия срам е напълно ясна. Няма философия или генеалогия, които да подействат лечебно и чистително. Тържествени клетви от ромски тип – „Да умрем, ако те лъжем.“, нямат убеждаващо действие. Умилителна е някак си декларацията – „Това са голите факти.“ Напълно съм съгласен. Фактите се оказаха толкова голи, че да те е срам да ги погледнеш. Запазвам си правото да не притежавам феодалните съображения на крепостния селянин и да не изпитвам кучешка вярност към всеки случан кралимарковец или Бърдоква. Оставям ги за нашето председателство. По случайност имам шанс да не завися от предложените кучешки панички от някой гений, мутра или министър. Знам, че художеството е труден занаят, но по-добре труден, отколкото да бъдеш домашен любимец.

- „На Миненов на местото?

- Не. Той е на майто место, и то едно место. Контролно ревизионната комисия брой гласовете на събранието на художниците. Добре, УС е органа който зима решенията. Вика ний искаме нещо да направиме. Викам мен ма оставете, по скоро решението на премиера е за награда, ако той е човека, който удари по масата, каза добре, решаваме на момчетата проблема и те дойдоха в МС не за друго, едно да му кажат „благодаря“, което е нормално кат си свършил добро някой да ти каже „благодаря“, в България вършиш добро и те плюят. Начи то това нещо го няма. И това се случи премиера кай няма нужда от награда, дайте да видим колко пари ви трябват, направете ми просто сметна документация. Това беши разговора. И големото пищене.

Ако един човек пищи некъде по Шипка, има цел управителен съвет, чийто глас никоий не пожелай да чуе, щот на нас ни трябва да се храни с това.”

В.Рашидов – интервю ТВ7

Всъщност едно трета от съдържанието на бюлетина е пълна с тенденциозни текстове, с изключение на доноса, всички останали са със задна дата. Явно тази „втора пряност“ се дължи на нежеланието на медиите да публикуват изкривени декларации за чисто минало. Самоизмъкването от блатото се оказа непосилна задача. Затова претопленото старо писмо на председателя е намерило най-сетне печатен приют. Всъщност писмото бе придружено от обръщение „до медиите“, което естествено не се случи. Самото писмо е огромен тест, невъзможен за публикуване, дори и да сте на Мърдок брат. Опитни журналисти ме посветиха в логиката на този енциклопедичен труд. Когато подобно писание се предложи на конкретна журналистическа слугиня, то тогава се появява съкратен вид с „най-важното в съдържанието“,

всъщност нов продукт, в който са вкарани предположения за ваша престъпна дейност, описание на характера и лошите навици, както и цитати без автор (в смисъл „говори се „). Давам пример: „И ако някой ден разберем случайно, че Славето Минеков не само е убил баба си, но и я е изял, то тогава става дума за извършено от него чудовищно престъпление, което ние никога няма да простим.“ Бедата беше, че това писмо не бе пожелано за медийна консумация, дори след побутване от министерството. Опитвайки се да вляза в стила на писмото, заявявам следното: „Ако някой ден разбере, че това писмо не е писано от председателя, а е сътворено в кабинета на министъра, ще бъде склонен към отъщение. Първом ще стана министър (моята детска мечта) и след това ще се захвана сериозно с пресекретарките. Ще ги изпратя на уроци по български и граматика заедно със сина ми. Ще ги карам всеки следобед да пишат съчинение по тема. Ще пиша бележки. При оценка по-ниска от четворка ще забраня плетенето, на една или две куки (освен терлички за внуче). Ще орежа заплатите, ще забраня пушенето... А ако разбере, че министерството е купило самолетен билет за председателя на СБХ, ще наложа за служителите униформи. Всички да са с фуражки ...

„...явно той и майна му се гласят да бягат в Западна Германия, а оставят в залог бащата и брата...“

(резолуция – Венец Д., паспортен отдел, МВР 1986г.)

Като трета публикация по темата се явява отдавнашна декларация на УС на СБХ в тон на любов , добри намерения и човешки стремления. Колегите явно не са разбрали, че трябвало е да подпишат обвинителен акт посочващ ме като враг, престъпник и виновник. Напълно съм съгласен с приложения текст и благодарен, че съм отървал оплюване. Не ми е известно дали колегите са чели декларацията на нашето ръководство по повод награждаването на министъра, където се изтъква и неговият творчески принос към вселенското културно наследство. Тази декларация е дело на същия доносник.

„...пожарът е предизвикан следствие на паднал гърм обаче дежурен по доманинска част ефр. Минеков не е заповедал почистване на шума листа и суха трева поради това е виновен той го знае и е наказан с...“

(докладна записка, полк.Стоянов, под.4266)

Накрая, за разпускане на душите, е публикуван четвърти обвинителен акт! Декларация на дружеството на СБХ в град Ямбол, където се съобщава, че:

„Художниците от представителството на СБХ Ямбол и колегите от дружеството изцяло подкрепят действията на ръководството и председателя на СБХ във връзка с предизвикания скандал от Велислав Минеков.“

С уважение:

Александрина Игнатова

След като бюлетинът достигна колегите в Ямбол, започнах да получавам контрадекларации, възмущения, изрази и думи в моя защита, които няма да предам, пак поради добро възпитание. Разбира се, потърсих госпожа Александрина Игнатова, за да разбера как се е стигнало до подобно решение. Показа се, че събирани по този повод не е имало. Всъщност изобщо събрания не е имало. Ще има обаче, още в близките дни и там, тя е напълно сигурна, ще бъде изобличен и осъден за подлата си дейност. Г-жа Игнатова е убедена, че ще получи пълна подкрепа и ако ли не, то тя гарантира за 90% от членовете, за което е напълно сигурна. Попитах дали е възможно процентите да паднат до 85. Тя ми отговори отрицателно. Тя самата не е имала разговор с когото и да било от дружеството...

...художниците ефр. Минеков и р. Петров нищо не вършат оправдават се с началника и по цел ден слушат радио. Могат да ти отговорат на всеки въпрос..."
(докладна, полк. Стоянов, под. 4266)

Колко много мъка има по този свят, уважаеми колеги. Знам, че най-страшното за доносника е възможността наклеветеният да отговори. Това често води до епилептични реакции и системни припадъци, най-вече при автори на клеветата от женски пол. Не трябва да забравяме, че мултацината се оказва срамна болест, предавана не само по полов път, но и с целувки, дори въздушни. Опасен, труднолечим синдром, острозаразен за простака, труднолечим за продалия себе си, завършващ летално след тежки екземи на закъснялата съвест.

*...Не си прави кумир...
...не им се кланяй и не им служи."*
(Свещеното писание)

Не възприемам, колеги „ИБ“ молитвената поза, оставям я за вас. Не е типична за неприятния ми характер, и макар да звучи патетично, нямам чест да за продаване. За десет години в съюза нямам и спечелен и лев (нали така?). Имам тонове загубени нерви и нарушени лични отношения. Пътувам само с лични средства, не участвам в държавни изложби. Знам, че тази наша малка разлика дразни. Все по-често ми задават въпроса защо все още се занимавам с тази заспала и мрачна организация. Може би, вече и аз не знам.

„Всъщност не ми е ясно, Вие какво общо имате с тези хора?"
(зададен към мен въпрос от журналистка, визираща ръководството пресконференция на СБХ)

Все пак моите доносници трябва да признаят, че скандалът имаше и положителни черти. Обещанията стигнаха до ушите на всеки четящ и зрящ българин. Полунаграденият Бойко Борисов публично обеща (съвсем внезапно) 900 000 лева за ремонт на къщата ни (надявам се този ремонт да не бъде извършен от фирма близка до министъра му) и ни дари с честната си дума. Не вярвам, че ще позволи честта му да бъде смутена. Все пак в доноса има и лични цели, за които малцина се досетиха. Публикацията съвпадна „случайно“ с предложението на мои колеги да бъде кандидат за ректор на художествената академия. Интересно кой се ангажира с тази деликатна, академична мисия... Винаги съм бил убеден, че в резултатите на лотарията, теориите за хаоса и случайността, нищо не е случайно. И накрая една неприятна за авторите, лишена от скромност новина: номиниран съм за годишна награда на Хелзинския комитет. За човешки права и гражданско поведение. Нъц-тръц!

„Сънтайм уиц, съмтайм люн."
(Хр. Стоичков, доктор хонорис кауза на пловдивския университет)

„Знанията и титлите за недостойния са подобно на патериците за сакатия."
(Йожен Дьолакроа, 1798 – 1863)

Всъщност анонимните доноси са част от моята семейна традиция. Някога са били страшни, днес изглеждат смешни.

...синчетата се разшаваха!..."
(от анонимен донос, посветен на мое лично мнение, изпратен в СБХ – 2005г.)

Моля да бъде оценено естественото ми желание да отговоря на всеки един отговор, който би се появил като отговор на моя отговор.

С приятелски поздрав,

Славето

(Велислав Минеков)

(председател на КК при СБХ, който не е искал разрешение от КК, нито от майка си, нито от жена си)

„...излядохме в кръчмата голям пердах, но ние излязохме морални победители. После пак ни набиха...“

по Ярослав Хашек

По повод писмата на председателя на СБХ и Изпълнителното бюро, публикувани в предишния брой на бюлетина, относно събитията около награждаването на Бойко Борисов от СБХ

Нямах намерение да пиша по повод тези събития. Когато те се случваха, съм си казала категорично мнението в УС и в многото разговори с колеги.

Но след като в бюлетина бяха публикувани писмата на Председателя и ИБ относно тази тема, се чувствам длъжна да пиша. Защото истината в тях е така завалена от полуистини и обяснения, че всъщност я няма.

Като участник в случилото се съм убедена, че истината е тази, която се съдържа в позицията на Слави Минеков. Която и Цвятко Остоич подкрепя в писмото си в последния брой.

Не упреквам никого. За съжаление, мнозинството от хората поставени в подобна ситуация, вероятно биха се огънали пред Министъра. Просто това се случи за пореден път. Вярвам, че Анжело Красини и Ивайло Дженов дават всичко от себе си, за да спясят остатъците от разсипаната стопанска част на СБХ в последните години и за пръв път това се върши успешно.

Но факта си е факт, грешката е направена.

И резултатът щеше да е съвсем печален за СБХ, ако не беше се появил публично Слави Минеков – смело, достойно, със собствена позиция. Много колеги са на същото мнение и го подкрепят. Обществото разбра, че художникът е готин, независим и неуправляем, което е особено полезно да го знаят и управляващите, които не обичат скандалите (като всички :-)).

Така че, в СБХ всичко си е наред – лоялно управление и неуправляеми и свободни художници. Художниците винаги са били и са по-бамбашка!

Причината да напиша това е, че истината се подменя. И още, че се обвинява наш колега, който не само не е направил това, за което е обвиняван, но помогна на СБХ да възвърне поне част от престижа си, за което трябва да сме му благодарни!

Между нас не трябва да има конфронтация! Иска ми се да вярвам, че ние сме гилдия. Винаги ми е харесвало, че съм точно художник.

*Тоня Горанова
/член на Контролната комисия/*